

1. KAPITOLA

Bridget

„NAPLÁCEJTE MI! Pane, naplácejte mi!“

Potlačila jsem smích nad výrazem v obličeji svého bodyguarda Bootha, když papoušek Leather začal skřehotat ve své kleci. Jméno papouška říkalo vše, co jste potřebovali vědět o sexuálním životě jeho předchozího majitele, a i když ho většina z nás považovala za zábavného, Booth nikoli. Nesnášel ptáky. Říkal, že mu připomínají obří létající krysy.

„Jednou z nich budou kamarádi,“ zasmála se Emma, ředitelka útulku. „Chudáček Booth.“

Znovu jsem zadržela smích, ale současně jsem ucítila malé bodnutí u srdce. „Nejspíš ne. Booth brzy odjíždí.“

Snažila jsem se na to nemyslet. Booth se mnou byl čtyři roky, ale příští týden nastupoval na otcovskou dovolenou v Eldoré, aby mohl být se svou ženou a jejich novorozeným dítětem. Přála jsem mu to, ovšem už teď mi chyběl. Nebyl jen mým osobním strážcem, ale i přítelem, a já jsem jen mohla doufat, že s jeho nástupcem budu mít stejně hezký vztah.

„Ach ano, málem jsem na to zapomněla.“ Emmi na tvář změkla. Bylo jí něco přes šedesát, měla krátké

prošedivělé vlasy a teplé hnědé oči. „Čeká tě spousta změn, má drahá.“

Věděla, jak moc nesnáším loučení.

V místním útulku pro opuštěná zvířata jsem pracovala jako dobrovolnice už od druhého ročníku na vysoké škole a Emma se stala mou rádkyní i blízkou přítelkyní. Bohužel, i ona se mě však chystala opustit. Zůstávala sice v Hazelburgu, ale rezignovala na funkci ředitelky útulku a odcházela do důchodu, což znamenalo, že už ji nebudu vidat každý týden.

„Jedno z toho by se nemuselo stát,“ řekla jsem jen napůl žertem. „Mohla bys tady zůstat.“

Zavrtěla hlavou. „Vedla jsem útulek skoro deset let a už je čas na novou krev. Na někoho, kdo dokáže vyčistit klece, aniž by ho zlobila záda a kyčle.“

„Od toho jsou tu přece dobrovolníci.“ Ukázala jsem na sebe. Omílala jsem to pořád dokola, ale nemohla jsem si pomoci. Kvůli Emmě, Boothovi a blížící se promoci na Thayerově univerzitě, kde jsem vystudovala mezinárodní vztahy – jak se od princezny očekávalo – jsem měla dost loučení a změn na dalších pět let.

„Ty jsi miláček. Neříkej to ostatním, ale...“ Ztišila hlas do spikleneckého šepotu. „Ty jsi moje nejoblíbenější dobrovolnice. Je vzácné najít někoho, kdo dělá charitativní práci z dobroty svého srdce, a ne proto, že se chce předvádět na kameru.“

Mé tváře se při tom komplimentu zbarvily do růžova. „Já tu práci miluju. Zbožňuju zvířata.“ V tomhle ohledu jsem byla po matce. Byla to jedna z mála věcí, co mi po ní zůstaly.

V jiném životě bych nejspíš byla veterinářkou, ale v tomhle? Moje životní cesta byla nalinkovaná dopředu ještě před mým narozením.

„Byla by z tebe skvělá královna.“ Emma ustoupila

stranou, aby kolem ní mohl projít zaměstnanec s vrtícím se štěnětem. „Opravdu.“

Zasmála jsem se té představě. „Díky, ovšem nemám zájem stát se královnou. A i kdybych měla, šance, že budu mít jednou na hlavě korunu, je zanedbatelná.“

Jakožto princezna z Eldorru, malého evropského království, jsem měla k vládnutí blíž než většina lidí. Rodiče mi zemřeli, když jsem ještě byla dítě – matka při porodu, otec při autonehodě o pár let později – takže jsem byla druhá v pořadí na trůn. Můj bratr Nikolaj, který byl o čtyři roky starší než já, se připravoval na převzetí místa na trůnu po našem dědečkovi už od té doby, co se naučil chodit. A jakmile bude mít Nikolaj děti, budu v nástupnické linii odsunuta o něco dál dozadu, k čemuž jsem neměla žádné výhrady. Toužila jsem být královnou asi tak jako koupat se v kádi s kyselinou.

Emma se zklamaně zamračila. „Ale stejně by ti slušela.“

„Emmo!“ zavolal na ni jeden z ostatních zaměstnanců. „Máme tady problém s kočkami.“

Povzddechla si. „Vždycky jsou to kočky,“ zamumlala. „No nic. Chtěla jsem ti říct o svém odchodu do důchodu dřív, než by ses to dozvěděla od někoho jiného. Budu tady ještě do konce příštího týdne, takže se uvidíme zase v úterý.“

„To je dobře.“ Objala jsem ji na rozloučenou a sledovala, jak odchází pryč, aby se vypořádala s kočičí rvačkou. Bolelo mě při tom na hrudi.

Byla jsem ráda, že mi Emma pověděla o svém odchodu do důchodu až na konci mé směny, jinak by mi to celou dobu leželo v hlavě.

„Jste připravena, Vaše Výsosti?“ zeptal se Booth. Zjevně se chtěl co nejdříve dostat pryč od papouška.

„Ano, můžeme jít.“

„Ano, můžeme jít!“ zaskřehotal Leather, když jsme odcházeli. „Naplácejte mi!“

Když jsem uviděla Boothovu grimasu, musela jsem se začít smát. „Budete mi chybět a Leatherovi taky.“ Strčila jsem si ruce do kapes kabátu, abych je ochránila před ostrým podzimním chladem. „Povězte mi něco o tom novém bodyguardovi. Jaký je?“

Pod botami mi křúpalo listí, zatímco jsme šli pěšky k mému domu mimo kampus, který byl vzdálený pouhých patnáct minut chůze. Zbožňovala jsem podzim a všechno, co s ním přicházelo – pohodlné oblečení, pestrou paletu zemitých barev na stromech, skořicovou příchut' a vůni kouře ve vzduchu.

V Athenbergu bych se nemohla jet tak procházet po ulici, okamžitě by mě někdo začal pronásledovat. Tohle byla na Thayerově univerzitě jedna z nejlepších věcí. Zdejší studentská populace se pyšnila tolika královskými rodinami a potomky celebrit, že o princezny nebyla nouze. Mohla jsem žít svůj život jako relativně normální studentka.

„Vlastně toho o něm moc nevím,“ přiznal Booth. „Je z agentury.“

Obočí mi vystřelilo nahoru. „Vážně?“

Královská rodina si občas najímala soukromé bezpečnostní kontraktory, aby sloužili po boku královské stráže, ale bylo to poměrně vzácné. Ve svých jednadvaceti letech jsem ještě nikdy neměla takového osobního strážce.

„Měl by být jedním z nejlepších,“ řekl Booth, který si moje překvapení zřejmě vyložil jako pochybnosti. „Bývalý příslušník námořní pěchoty s prvotřídním doporučením a zkušenostmi s ochranou vysoce postavených osob. Údajně je jedním z nejžádanějších profesionálů ve svém oboru.“